

Egy követésreméltó ifjú

»Ta'álkozték András e'őször a maga testvérével, Simonnal és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázva azt teszi: Krisztus) és vezeté őt Jézushoz. (János 1:42, 43/b.)

A hagyomány szerint András apostol Kappadóciában, Ga'áciában, Szkithiában hirdette az evangéliumot, sőt eljutott egészen a Vo'gáiig, hogy mindenütt virágzó gyülekezeteket hagyjon maga után. A híres bizánci egyház megalapítását is az ő nevéhez fűzik. Természetesen mindezeket ma már hitelesen igazolni nem tudjuk. Azonban, ha tény'eg minden így történt volna is, akkor is sokkal értékesebb lenne az a néhány evangéliumi feljegyzés, amely Andrásról reánk maradt.

A legelső dolog, amit így az evangélium alapján meg kell jegyeznünk róla az, hogy mindig, mindenütt a testvérével van említve, sőt János szerint ő az, aki testvérét is elvezeti Jézushoz. Nem lehet e megjegyzés mellett csak úgy tovább mennünk. Sőt meg kell látnunk, hogy nagyon is jó volna ma, ebben a szeretetlen időben erre gondolnunk. Mert mit jelent az, hogy András mindig együtt jár a testvérével? Azt, hogy ez a két testvér szerette egymást, amit ma igen kevés testvérről és családtagról lehet elmondani. Az evangélium szerint még a munkában is együtt voltak. Mint halászok együtt szálltak csónakba, hogy a fogást testvériesen megosszák. Milyen szép dolog az, amikor testvérek támogatni tudják egymást. Amikor testvérek tartanak fenn egy üzletet, műhelyt, vagy más foglalkozási ágat.

Azonban mindennél még szebb vonás az, hogy András lelkiélményét is megosztja testvérével. Nem is nyugszik addig, míg testvérét is oda nem viszi Jézushoz. Hányszor történik meg ma, hogy egy-egy családban kedvesebb a léha, do'ogtalan, kimaradozó fiú, mint a szorgalmas, templombajáró, komoly vallásos életet élő gyermek csak azért, mert az egyiket élet-

asszony katonájának tartják. András megírevaló fickónak, a másikat pedig anyámmutatta, hogy miként kell a családnak egynek lennie a munkában, szeretetben s Isténféle'el'emben.

Lehetséges, hogy András tény'eg alapított egész gyülekezeteket, de sokkal fontosabb az a körülmény, hogy egyeseket fogott kézen és vezetett el Jézushoz. Sokkal nehezebb dolog az, hogy valakit egyéni, személyes ráhatással nyeljük meg Isten ügyének, mint éveken át e'predikálgatni nagy népes gyülekezetben. És János nemcsak testvérét, nemcsak megírevaló ifjút, de kis gyermekeket is el tudott vezetni Jézus közé'el'be. Hiszen ugyancsak János az, aki feljegyzi Andrásról, hogy amikor a tanítványok zavarban vannak, mert nem tudják, hogyan vendégléjék meg az ötezer embert, ő előáll s így szól: »Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala.« Ez az egyszerű kis feljegyzés is milyen szép je'lemvonást tár fel András életéből. A kicsiknek, a barátjaként áll egyszerre előttünk. Míg mások talán egymás között beszélgettek, vagy pihentek, ő bizonyára kereste a gyermekek társaságát s így ismerkedett meg ezzel az eggyel is. Nem is tudjuk Andrást úgy elképzelni, mint aki ott lett volna a tanítványok között, amikor azok vissza akarták tartani az édesanyákat gyermekeikkel Jézustól. András kézen fogta a gyermekeket, aki egyaránt hajlamos a jóra és rosszra s odavezette a jónak a forrásához.

Hányan vannak, akik nem tudnak törődni a saját gyermekükkel sem, nem hogy másokéra volna gondjuk. S általában a mi magyar népünk még mindig nem becsüli úgy a gyermekeket, mint kellene. Rendszerint két véglettel találkozunk. Vagy agyonkényeszteti a szülő a gyermekét a maga majomszeretetében, vagy pedig teljesen elhanyagolja nevelését. Ne is beszéljünk arról, hogy milyen hatással van sokszor egy nagyobb fiútestvér a maga kisebb öccsére, vagy húgára. Rendszerint csak igen szomorú ez a hatás. Meglátszik a mi érdekes magyar felfogásunk már az utcai életben is. A gyermekeket csak vá-

sótnak, rossznak gondoljuk és ezért nem vagyunk hajlandók tekintettel lenni az utcára sem. Hányszor megtörténik, hogy még a rendőr is nyugodtan nézi, hogy az iskolás gyermekek sorai közé behajtsanak a kocsis, biciklis.

Lehet, hogy András nem volt szónok, nem volt nagy szervező, de egyet tudott: odavezetni másokat Krisztushoz. Ennél szebbet nem lehetett elmondani róla: Hát mi vajjon magunk is ott vagyunk-e közé'el'ben?

Menj templomba vasárnap.

A református férfiak legutóbbi konferenciás vacsoráján felvetődött az a kérdés, hogy hogyan lehetne a templomlátogatók számát fokozni s különösen a 11 óras istentisztelet látogatottabbá tenni. Örömmel üdvözljük azokat, akik az istentiszteleteknek a hirdetését, — sőt ne idegenkedjünk a szótól, — reklámozását kívánták. A mai ember szereti, ha minden téren fülébe harsogják a mondanivalókat, a kérdéseket s csak akkor hajlandó megmozdulni, ha szinte nem tud szabadulni bizonyos dolgok elől. Nem lehet tehát elzárkózni az elől a kérdés elől, hogy az istentiszteleteket kellő időben hirdessük s a napiapokban tájékoztassuk azokról a híveket. Nem lehet ezt azzal elütni, hogy az istentisztelet méltósága nem tűri a dobszóval, rikító reklámozással való hirdetését. Az egyháznak nagyon is kötelessége hívni a híveket minden olyan eszközzel és uton, amely a mai életnek leggyorsabban és legbiztosabban megfelel. Ha egy-egy választást, bizonyos értesítést, amely tehát csak alkalmoszerű dolog, hirdetni tudunk, még inkább hirdetniünk kell azokat az alkalmakat, amelyek a lélek állandó táplálékát kívánják szolgáltatni.

Külföldön protestáns templomok előtt nagyon sok helyütt ott van az álló fekete tábla, amelyen fehér betűkkel rakja ki a le'kipásztör a templomi, gyülekezeti események idejét, tárgyát. Sőt rendszerint igen érdekes jellegű, megkapó mondások próbálják megragadni a táblán az olvasó figyelmét. Itt adunk néhány amerikai

templom táblájáról feljegyzett ilyen érdekes mondást: »A világbékesség felé vezető úton egy nemzet sem járhat egyedül.« (karácsonyi) »Le a kalappal a múlt előtt, le a kabáttal a jövő előtt.« (újévi). »Aki arra a megállapodásra jut, hogy ő hasznavehetetlen, az is.« »Uj hibákat elkövetni emberi dolog, régieket ismételni eszfeleenség.« »Miért csak néha jársz templomba? Nem jöhetnél most vasárnap is?« »A legnagyobb veszedelem az ifjabb nemzedék életében az, amit az öregebb nemzedék mutat fel.« »A templombajárás sokkal inkább függ a hajlandóságtól, mint a távolságtól.« »Kis és nagy bűnök ugyanazon a vágányon közlekednek.«

Ugyancsak amerikai, szombaton megjelenő napilapból való cikkünk fenti címe, amely alatt egy teljes oldalon közölve van több, mint 100 különböző felekezeti templom istentiszteleti ideje, a predikáció témája, az igehirdető neve. Ezt a hirdetést pedig a különböző egyházakhoz tartozó jobbmódú hívek, üzletemberek teszik lehetővé. Már halljuk is, hogy valaki gúnyosan mondja: »Igen, üzleti reklám az egész.« Legyen az. De ugyanakkor, ha csak egy lelket meg tud nyerni a templomnak, megvan a haszna is. Jézus ott hagyta a kilencvenkilencet s ment az egyetlen századik után. Egyetlen egy lélek is nyereség.

A fenti cím alatt azután ezeket olvashatjuk az említett napilapban:

Ahol barát találkozik a baráttal.

A templom nem ismer idegeneket, — mindenki barát.

Leszel-e egy te is közöttük?

Majd a templomi híreket a következő elmélkedés vezeti be:

— A világháború a maga új gazdasági, szociális és erkölcsi állapotokat teremtő hatalmas következményeivel, alapjában rázta meg intézményeket. Új eszmék támadtak, régiek eltűntek... Egy időre a vallás is szenvedett a többivel, a templombajárás lehanyaglott. Akkor egyszerre mindenki úgy érezte, hogy valamilyen lelki felújulásra van szükség és pedig nagyobb mértékben az új időkben, mint a régiekben. Gondolkozó vezetők mindenütt ismét az egyház felé fordultak, mint az erő olyan forrásához, amellyel legyőzhetik egy új napnak zaklató problémáit. Itt az egyház, a te egyházad, képessé teszi őket arra, hogy új meglátásokat kapjanak napi problémáikban. Ők a te barátaid... találkozzál velük most vasárnap a templomban.

— Vajjon nem igaz-e ez az állítás? Légy őszinte önmagadhoz és ismerd el, hogy a világháború után történő dolgoknak ez a hű képe. Minden háború, kicsiny, vagy nagy, nyugtalanságnak és a bűnnek az utját nyitja meg maga után. Ezt a tényt nem lehet letagadni... Idő és vallás az egyetlen tényező, amely megszilárdítja az állapotokat s visszahelyeztetni a világ népeit a normális és egészséges alapra. Életük módját, eszméiket személyes szokásaikat az egyház tanításainak kell átírnia. A való tény az, hogy a világháború

igen messze ragadta el a népeket a pusztulás örvényében, úgy, hogy elfeledték Istent és idegen illúziók, gyönyörök után futkostak, hogy elfelejtsék a háborút. Úgy gondolták, hogy ezek az átmeneti dolgok kielégítenek, de most felismerik, hogy az egyház valami tartósabbat és állandóbbat ajánl föl nekik. Felismerik, hogy a háború demoralizálja jelen civilizációnkat és ha meg akarjuk tartani egy magasabb civilizációt, úgy ki kell közösíteniünk a háborút és befolyását a katonai nevelésben, amint azt eddig cselekedték katonai intézetekben és közelebb jönni Istenhez s az egyházhoz. Meg kell győződniük, hogy a ma ifjúságának meg kell tanulnia, hogy az életben magasabb eszmeiség is van, mint a katonai hős. Meg kell tanulniok, hogy Krisztusra kell tekinteni, mint inspiráló hősré, akit imádniuk kell. Arra az Emeberre, aki mindenét, amije volt e világnak adta. Aki azt tanította, hogy barátok legyünk, ahelyett, hogy ellenségek ellen harcolnánk. Arra az Emeberre, aki személyiségét rányomta a maga korára és reánk ma. Ő adta nekünk az egyházat, ahol barát találkozik a baráttal és vajjon mi nagyobb a barátság-é? Ez a mi legfontosabb jelzőnk. Ez az egyetlen érintkezés ember és ember között az életben, amelyet le kell élnünk. A mi kötelességünk tehát megőrizni ezt a mi barátságunkat tisztán, egészségesen, ragyogóan és őszintén. Ez legyen a mi vallásunk és cselekedeteink hitvallása: Azt tenni másokkal, amit mi is szeretnénk, hogy ők velünk cselekedjenek. Vidd ezeket a gondolatokat haza magaddal, gondold át őket s vajha boldogságot hoznak tenéked.

Igy hangzik az amerikai hirdetés, amelyben templomba hívnak mindenkit. Sőt nem feledkezik meg azokról sem, akik nem élnek a városban, mert így kéri az idegeneket:

— Városból bejövőknek!

Minden templom kitarja előtted baráti hívását, hogy látogasd istentiszteleteit holnap.

Menj valamelyik templomba holnap!

És végezetül így zárul az egész:

— Ezen a lapon megjelenik azoknak a magasabban gondolkozó polgároknak a neve, akik segítik azt a törekvést, amely hangsúlyozza eben a közösségben az egyház fontosságát és azt a tényt, hogy akik rendszeren járnak hitüknek valamelyik templomába, jobb polgárokká és polgári biztosítékokká válnak!

*

Hogy azonban egy ilyen hirdetés megjelenhessen valamelyik egyház részéről, ahhoz sok minden szükséges. Erről fogunk tehát legközelebb szólni.

Művészi majolika-dolgokat

vásárolhat olcsóért KISS ANTAL-nál, Rothermere-utca 4. Mindegyik darab értékes névnap és karácsonyi ajándék.

A mai Németország. (A református férfiak konferenciás vacsoráján elmondotta Kádár László)

Kedves Testvéreim! Régi Jó magyar szokás az, hogy a messziről jött embernek a szavát meghallgatták ugyan, de sohasem vették komolyan, mert tudjuk, úgye, — hogy aki látott valamit, — annak előadásában gyakran elkapta a hév és Hári Jánossá dagadt az ajka az elbeszélésben, — különösen, ha az illetőt még az ifjúság heve is melegítette, — de a fantasztikus elbeszélések azonnal reális köntöst nyerne, amint valaki ott van egy-egy ilyen díszes hallgató körben, aki maga is tanúja volt ennek és annak s az ember szavaival szemben elvégezheti a szükséges korrekciót, — hogy a több szem több látásából megszülessék az igazi valóság. — Mi tehát e tekintetben szerencsések vagyunk, mert a dolog már kezdetől fogva így indult s így sokkal biztosabb, — hogy a hallgatóság fényes, a valóságnak a képét fogja a hallottak által megnyerni.

En a mai Németország arculatára három oldalról kívánok röviden fényt vetni. Föl akarom mutatni a politikai színtükreben, ahogy az előttem megnyilatkozott, aztán szeretnék behatolni a családi élet rejtekébe, mely szerintem a nemzet hamisítatlan fundamentumát kell hogy adja és végül szeretnék valamit arról is szólni, hogy milyen a vallásos élet kinyomata.

A politikai alakulat:

Németország mai politikai célkitűzését, — mint ahogy azt Hitler a tavalyi esseni kölni választás előtt programbeszédében kifejtette, — az adja, hogy gigantikus erővel, robusztus testének minden izmát megfeszítve azért küzdjön, — hogy Európának, sőt az egész világnak egyik legveszedelmesebb romboló erejét, a kommunizmust megállítsa és tovább menve, — letörje. Ezen munka elindulásában pedig a legelső lépésnél nem lehetett semmi más megfontolás, csak az, — hogy az internacionáléból nacionalét teremtsen. Hitler nem olyan zsenije népének, hogy ennek a nagy munkának a kezesülvételére minden egyes terve már jó előre készen lett volna a fejében. Nem! — Maga mondja, — egyetlen egy pozitívumot ismert, — amely csak az ember fülének a számára tűnik úgy fel, mint negatívum, — hogy mindenféleképpen nekikezdhethet enne a munkának, csak egyedül úgy nem, — mint azok, akik előtte próbálkoztak ezzel. Mert annak minden egyes vállalkozása balul ütött ki, ugyannyira, — hogy Németország, a sír szélén állott. Sokkal súlyosabbak voltak nála a betegségtünetek, mint akár nálunk, — de a mulandóságnak halálkopogtatását meghazudtolta az a hit, amelyet, — nem fontos előttem, hogy a keresztyénségből, vagy

a pogányságból lopta-e Hitler, — hogy ez a nemzet nem halhat meg, ennek élni kell, ennek még hivatása van és ezért a hivatásért érdemes nem csak az életet, deha az ember egyáltalán bírna nagyobb, mint ez, még azt is odaáldozni. És a hitnek mégvan az az elévülhetetlen tulajdonsága, hogy az embernek legalább háromszoros erő ad, mint amit különben bírna. — Akkor pedig nyomban nekilátni a munkának pillanatnyi késedelem nélkül. — És Hitler kétségkívül e tekintetben az az ember volt, aki az őrült szarvára tette a kezét és elfelejtett hátratekinteni. — Nem cinikusan, — de igaz mély felelősség tudatában ismeri el, hogy hibát ők is követtek el, mert minden ember, aki cselekszik, az elvét hibákat is, — de ez nem jogosítja fel az embert arra, hogy ne dolgozzék. De erre a munkára való elhivatottságnak ott van a záloga: a szinte kifejezhetetlen fajszeretet, a makulátlán kéz, a vas ököl, de amennyire csak lehet: a tökéletes igazság, hogy a kitűzött szent cél haladjon előre: a népek boldogítása, jövődjé biztosítása, amelyben minden, szinte mindennemű osztálykülönbözet nélkül: testvér, aki csak német.

Hitler egyéniségét tehát ez a határozottság jellemzi, továbbá az izzó fájsszeretet, kultúra, előrehaladás. Ezek pedig nem olyan elvek voltak önmagukban, amiket mások már nem hirdettek volna előtte de egyet elfelejtettek azelőtt az emberek, — hogy ezt nem hirdetni, hanem élni kell. A XX. század csak egyedül olyan elméletet tud elfogadni, mint orvosságot, amit már más kipróbált és ő azt láthatja is, hogy: használta. — Az emberek százezrei szívverésükkel kísérték ezt a munkát és amikor látták, hogy tényleg van előhaladás, — milliók vállvetése létrehozta az: az alkotást, amit most mindannyian bámulunk. Annak, hogy a hit'erizmus nem illúzió, — elég csak egyfelen egy felvonulást végig néznünk akármelyik városban, — ahol legalább is a tízezrek vonulnak el mellettünk a társadalom minden rétegeiből regrutálódott emberekből alakulva. Az állambiztonság fundamentumát pedig a ma már Európa egyik legerősebb katonasága adja meg, melynek megszervezése kioktatása praktikusabb egyfelől, mint a miénk, — másfelől pedig, mivel az állam számára ott minden egyes német sokkal értékesebb, mint itt egy magyar, — humánusabb a bánásmód és nagyobb a megbízhatóság, — mert érzi a közlegény is, hogy reá az államnak nagyon is nagy szüksége van. Általában az egyén határtalan megbecsülése minden téren tapasztalható. — A katonaság, a végtelen gyakori kivonulások, a szinte állandó zászlóerdő az utcákon, — a demonstrációnak azon eszközei, melyben a nemzet életének az ütőere lüktet, amelyet mindenki kíta-

pinthat. A 100 százalékos munkateljesítményt az utólérhetetlen: beszervezés biztosítja. Németország 35—40 millió embere a Hitler-eszmében van szervezve, melyben természetesen minden rendű és rangú egyén van. Ezek a »partok« végzik a birodalom szervezetében a véredények szerepét. Ezek viszik a központi szívtelésből a parancsot, biztatást és az erőt tovább, a legkisebb sejtékbe is. Ezek az állam nagy életgépezetének a hajtókarjai, — kisebb részeiben pedig úgy fogja össze őket, mint a család a tagjait. A »Leben und leben lassen« ma is elv, amit éppen ez a partei beszerzés is nagyon biztosít, — de csak nemzeti vonatkozásban 100%-ig. Ennek a működése hozta létre legelőször is azt, hogy a régebbi, áldatlan, elkülönült társadalmi rétegződés most már végleg megszűnt. Erre mutat a kölcsönös munkamegbecsülés, mely a fizetés differenciák aránylag kicsiny voltában is világosan jelelfekszik egyfelől, — másfelől pedig a nagy testületben: a pártok, szervezetek, munkasztagokban való előmenetel ügysem a régebbi lényeg nélküli tekintélytől, hanem egyedül az: általános emberi képességektől és rátermettségtől függ. — A közösségi alapon álló szervezetnek, a pártoknak a legelsőrangú érdekük a: szociális munkák intenzív viselése, — amely által az államigazi, gyakorlati keresztényiségre akarja a németiséget szoktatni azért, hogy szinte, — ha nem naponként is, — de legalább hetenként áldozatot követel a téli nagy segélyakcióra (Winterhilfswerk), — melyben mindig Hitler jár elől jó példával. (A múlt évben is egy millió márkát ajánlott fel erre a célra, noha a fizetését sem szokta kivenni.) Ugyanezt a célt szolgálja az »Eintopftagnak« a bevezetése: havonként — az egész téli hónapokra, — amely szerint minden német család akkor csak olyan ételműséget és csak annyit eszik, amit egyetlen lábasban főz meg, hogy a többi az arra rászorult ideiglenes munkanélkülieknek adja. Ennek a gondja pedig mindig a parteiok, vállain nyugszik, akik különben maguk tartják a legpontosabban számon mindazokat, akik ideiglenesen munka nélkül állanak; — ők segítézik ez alatt az idő alatt és ők gondoskodnak a mielőbbi elhelyezéséről. Ezeknek köszönhető, hogy Németországban ma már munkanélküliségről olyan formában beszélni, mint nálunk, — egyáltalán nem lehetséges. (Folyt. köv.)

Kie Pista írja.

Az angol király lemondását igen sokféle oldalról magyarázzák. Én nem sokat töprengtem rajta, hiszen ez inkább az Edward dolga volt. De azért annyit mondok én is, hogy előttem sokkal nagyobbá nőtt Edward a lemondásában. Nem annyira a hölgyéhez való hűség miatt, mint inkább azért, mert nem értékelte

valami tulságosan nagyra azt a királyi bábjátékot, amelynek egy darabig vergődő hőse volt. A királyság ma már szána' mas törpe szerep. Van nép, amely tradícióképen még ragaszkodik hozzá. Nem tud ünnepegni király nélkül. Sajnos, hogy mi magyarok is ilyenek vagyunk. Edward nagysága éppen abban áll, hogy nem engedte magát megkötözni tradíciók kötetlétével, szabad ember kívánt lenni. Ne sajnáljuk hát »szejjényt«. Igaz, hogy még mindig van elég gondja. El kell költenie szinte meseszerű jövedelmét...

*

Sokszor csodálkoztam azon, hogy egy diplomáciai jegyzékváltást miért kell olyan sokáig tanulmányozni, miért nem lehet azt mindjárt nyilvánosságra hozni? Magyarázat nélkül, minden veszedelem nélkül közöhető. Legfeljebb a hozzáfűzött megjegyzés jöjjön kellő megfontolás után. Azonban az Edward búcsúbeszéde után most már megértem. Valamennyi magyar lap a rádió hevenyészett fordításában közölte és pedig igen rosszszul. Már a kezdő mondata olyan érdekes volt, hogy azt igazán kár volt félreérteni, helytelenül fordítani. Az újságok a rádióval együtt így közölték: »Végre a mai napon mondhatok néhány szót népeimnek. Eddig nem volt alkalmam beszélni.« Ezzel szemben Edward így kezdte beszédét: »Végre saját magamtól (mint egyszerű ember) szólhatok néhány szót népeimhez, amit eddig nem tehettem meg.« Mennyivel másképpen hangzott ez így! Egy uralkodó sohasem úgy beszél, amint érez, hanem amint előírászerűen beszélnie kell!

*

Nem tudom miért, lehet, hogy a német nép büszke önteltsége hatása alatt, de az utóbbi időben egyre több szónoki beszédben halljuk, hogy az Isten bennünket jókedvűből teremtett és olyan tökéletesnek, hogy hozzánk fogható már igazán nincs e földkerekségen. De nagy veszedelem van pedig az ilyenféle kijelentésekben! Hiszen ez azt jelenti, hogy nekünk másoktól tanulunk nem kell, sőt nem is szabad! Pedig nemcsak nyugaton, de még keleten is találhatnánk sok olyan dolgot, amit meg kellene szivlelnünk. Hogy a mai szerencsétlen helyzetünkbe kerül-tünk, azt nemcsak a rajtunk kívül álló, de bennünk rejlő körülményekben is keresnünk kell!

*

A zsidóknak az é'elmességét, akármennyire nevezzék is szemtelenségnek, törtétesnek, egy kicsit nekünk is követni kellene. Egy érdekes ajánlattevással kapcsolatban emlitem ezt most meg. A KIE ajánlatot kapott Budapestről, református emberektől, akik karácsonyfára behozatali engedélyt kaptak, hogy bizományba árusítson karácsonyfát. Nem lehetett megcsinálni a dolgot. Még mindig igen kevés a munkanélküli ifjak száma...

*

Sokan azt mondják, hogy az új egyházi

választási törvénnyel elvették a nép választási jogát. Vigyázzunk az ilyen kijelentésekre. Módosítsuk egy kicsit. Az új egyházi választási törvény kivette a választásokat egyesek kezéből és visszahelyezte a nép kezébe! Ha ma egy-két embernek nem tetszik valami, nem tud zavart támasztani, mint régebben. De ha a nép egyeteme érzi, hogy másképpen kell határoznia, nagyon is élhet a jogával.

Villanyt és rádiót legolcsóbban szerel Kiss Sándor (Cseszka) Andrásy-u. 4.

Lelki eledel.

December 16. Bőségben legelteti nyáját. Ezékiel 34:23-31.

December 17. A békét jelző virágszál. Ézsaiás 11-1-9.

December 18. A sötétség helyén világosság fénylik. Ézsaiás 9:1-7.

December 19. Készítsétek az Ur ösvényét. Ézsaiás 40:1-11.

December 20. A gyöngéd szeretet. Ézs. 42-1-8.

December 21. Az örök irgalom. Ézs. 54:7-13.

December 22. Kivel lakik együtt az Ur? Ézsaiás 57:11-19.

December 23. Nem hagy el téged az Ur. Ézsaiás 62:1-7.

December 24. Hamar jövel, mert elveszünk. Ézsaiás 64:1-11.

Mikulás-est az Otthonban.

Volt idő, amikor mi is hadakoztunk ellene. De aztán megértettük, hogy sok minden elől nem lehet és nem is szabad kitérnünk, sőt mi vagyunk arra hivatva, hogy átnemesítsük, tegyük olyaná, amely méltó a református ifjúhoz. És ezt cselekedte a maga Mikulás-estjén az otthon ifjúsága.

Az est teljesen az otthon családi estje volt. Nem hívogattunk arra senkit sem, csak azokat, akik tényleg hozzánk tartoznak, Leányokat, fiúkat és szülőket. Készült rá napokkal, sőt hetekkel előre úgy a leány-, mint a fiútábor. Természetesen titokban. Azaz olyan titokban, amiről a fiúk elrejtett mikrofonja beszélhetne, illetőleg, hogy beszélt is...

Tóth Mária leányelnök prologja köszöntötte a megjelenteket, majd Rózsa Irénke énekelt kedves hangján magyar dalokat s azután alkalmi szindarab mutatott le bájos Mikulás-estet egy családi otthonban. Babós Juliska és Nóvé Lajos vállalták a szülők nehéz szerepét, míg Vigh Bözsike és Várady Cickány Imre töltötték be a gyerekek könnyű feladatát. Ekkor azután megjelent a lányok Mikulása, akinek a köntöse alatt szörnyen izzadt Almássy István, de nem annyira a sok csomag, mint inkább a bozontos szakáll miatt. Ráolvasott minden fiúra valamit s a két kis angyal, Karasz Ida és Nagy Ida segítségével kiosztotta a csomagokat. No de ekkorra már ott volt a fiúk Mi-

kulása is s az olvasott még csak súlyos dolgokat, a leányokra azonban még ezeknél is súlyosabb volt a csomagja, amelyet egyenesen a vasutról hozott a hordár, Nagy Béláné és Tóth Mária elnököknek nyújtva át a fuvarlevelet. Remegő kezekkel bontották ki a gazdag teherátut s egymásután kerültek elő az izélesen becsomagolt és igen szellemes ajándékok. Minden címzett ott bontotta ki a vendégek előtt. Volt kacagás, meg kacagás. Senki sem csalódott. Mindenki azt kapott, amit kívánt és amit megérdemelt.

Amikor az utolsó csomag is megtalálta gazdáját, vidám hangulatban állott fel mindenki s tért haza egy igen kedves és jólsikerült est emlékével.

De nem volna teljes beszámoló, ha meg nem emlékeznénk Tóth Jánosról, Várady Imréről, Vincze Sándorról, akik különösen sokat fáradoztak a pompás csomagok elkészítésében. Azonban rajtuk kívül illessen elismerés minden leányt s fiút, aki az est érdekében legcsekélyebb módon is fáradozott.

Hírek.

Igaz örömmel köszöntjük dr. Csáky Lajost, az újonnan megválasztott egyházi főgondnokot és a megmaradt, valamint a most választott presbitereket. Az első izben bekerült új presbiterek a következők: dr. Bodrogi Sándor, dr. Kassay Dezső, Lőrincz András, dr. Széll Sándor, Szűcs János és Vasváry Elemér.

Tóth Imréről, az ifjúság volt lelkes barátjának arcképlelepézése karácsony másodnapján lesz az otthonban, emlékünnepe keretében.

Kádár László s. lekésznek a református férfiak konferenciás vacsoráján »A mai Németország« címen elhangzott előadását teljes terjedelmében közölni fogjuk lapunkban. Első részét most hoztuk. Egyébként legközelebb január 18-án találkozik a szokott társaság a konviktusban s az előadás tárgya az állam és az egyház viszonya lesz.

Ifj. dr. Csáky Lajos buzgó tagunk gyászában, mely őt legkisebbik leánykaja elhúnyta alkalmából érte, mindannyian őszintén osztozunk.

Az újvárosi, tabáni és farjáni gyülekezetek adventi vallásos délutánjai mindegyikében igen szépen sikerültek.

Dr. Pásztor Imréné, árvaházi elnök áldozatos szeretetéből igen kedves Mikulás-estben volt részük az árvaházi növendékeknek. Nemes szívű adományából ott is megjelenhetett a Mikulás, hogy miután jóra, szorgalomra, egymás iránti szeretetre és Isten félelmére intette a gyermekeket, mindegyiknek egy-egy szeretet-csomagot adjon át. A növendékek azután Elvira testvér vezetésével több szép ének-számot adtak elő. Többen jelentek meg mint vendégek ez alkalommal s mindannyian egy-egy ilyen kedves élmény emlékével távoztak el.

Nagy Imre és Tunyogi Juliánna Vörösmarty-utca 7. szám alatt lakó egyháztagok december 1-én ünnepelték ötven éves házassági évfordulójukat. Ez alkalomból 10 pengőt adományoztak az Ott-hoz házalapjára.

Lapunk legközelebb karácsonyra jelenik meg.

Tagösszeöveteleinkön legutóbb Nagy Andor tartott előadást »Nők a különböző pályákon« címmel, Nagy Béla pedig a reverzálisról beszélt. Legközelebb Falábú Dezső szól az öntudatos református nevelésről.

Az Asszonyok Köre 18-án, pénteken d. u. fél 4 órakor tartja szokásos összeövetelét.

Megalakult a susáni református leánykör. Nagy Béláné vezetésével minden szerdán d. u. tartja összeveteleit a Klauzál-utcai református iskolánál.

A tabáni református vegyeskar megalakulásakor igen szép számmal jelentkeztek az éneklést kedvelők. A kezdet biztatás a komoly, kitartó munkára.

A tabáni orgona építési munkálatai most már rövidesen megkezdődnek. Az orgonabizottság megállapodott az orgona dizpozíciójában s most még valamelyik vállalat mellett kell döntenie. Körülbelül 12-13 ezer pengőbe fog kerülni.

Az ótemplomi református vegyeskar vezetését Nagy Endre vette át s minden hétfőn és csütörtökön este 6 órakor tartja énekpróbáit. Szeretettel kéri a tagokat a megjelenésre.

Szövetségünk az idén is megrendezi szokásos Szilveszter-estjét. Már most felhívjuk rá olvasóink figyelmét. Ugyancsak kérjük azokat, akik lesznek szivesek egy kis téstát küldeni ez alkalommal, hogy szándékukat jelentsék be minél előbb dr. Csáky Lajosnál, Nagy M. Jánosnál, vagy a szövetség akármelyik tagjánál.

Adventi vallásos délután lesz a susáni templomban 20-án, vasárnap d. u. 5 órakor. Az ünnepély sorrendje a következő: 1. Közének. 2. Bibliaolvasás, imádság. 3. Énekel az ótemplomi református vegyeskar. 4. Szaval Tóth Margit. 5. Ünnepi beszédet mond Szabó József hitoktató. 6. Énekel Berta Mihályné. 7. Szaval Zoltán Gábor. 8. Énekel az ótemplomi református vegyeskar. 9. Imádság. 10. Közének. Az ünnepélyre mindenkit szeretettel vár a susáni gyülekezet.

Legutóbbi szeretetvendégségeinken a következő tagjaink szerepeltek: Babós Juliska, Berta Mihályné, Hegedűs Pösze, Kóródy Jolánka, Tóth Margit, Tóth Mária, Sárossy Teri, Vigh Bözsike, Halmi Imre, Nagy Endre, Nóvé Lajos, Várady Imre, Zoltán Gábor.

»OTTHON«

Kiadja a Református Keresztény Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: NAGY BÉLA.

Kiadó: DR. DURA LAJOS

Nyomatott ifj. DURA LAJOS könyvnyomdájában, Ferenc József-sugárút 11. szám.